

Fw: "Sacekajte da prodju Hrvati"

Angela Pecaric [angelapecaric@yahoo.com]

1)

Trg Hrvatskih branitelja 1, 32 000 Vukovar
Tel/mob: 098/176 6310, 098/995 4734, 098/463 436 e-mail:
vustozer@gmail.com

U Vukovaru, 20. studenoga, 2013.

SVIMA

Z A H V A L A

Svim hodočasnicih mira, koji su s neizrecivom ljubavlju, pijetetom i dostojanstvom, koračali Vukovarskim križnim putem, kao i onima koji su, u nemogućnosti da osobno hode stazama trpljenja i mučeništva, u koloni sjećanja sudjelovali putem televizijskog i radijskog prijenosa, te svima koji diljem Hrvatske, Europe i svijeta misle na Vukovarsku žrtvu i Hrvatsku nose duboko u svojem srcu, Stožer za obranu hrvatskoga Vukovara upućuje najtoplije i najiskrenije riječi zahvale.

Jedna, jedinstvena i nedjeljiva kolona sjećanja, koja je u sebi sabrala staro i mlado, od hrvatskog sjevera do juga, od hrvatskog zapada do istoka, potvrdila je i učvrstila hrvatsko zajedništvo te pokazala da je Vukovar i 22 godine nakon neizmernih stradanja i boli središnje mjesto hrvatske sadašnjosti i budućnosti.

Vukovar nosi poruku ljubavi i mira, ali i traži punu istinu i cjelovitu pravdu, jer trpljenja naših najmilijih kojima smo se poklonili, od svih to traže. Na tom putu nitko ne smije zastati ili pokleknuti jer naši hrabri branitelji diljem Domovine nisu ustuknuli kada je bilo najteže.

Nevine žrtve Vukovara, Škabrnje, Lovinca, Voćina, Struge i tolikih drugih mjesta nikada nam to ne bi zaboravile niti oprostile.

Hvala vam na vašem veličanstvenom izričaju ljubavi, zajedništva i poštovanja prema žrtvi Vukovara i Hrvatske.

STOŽER ZA OBRANU HRVATSKOG VUKOVARA

S vjerom u Boga i hrvatski narod, za Vukovar –mjesto posebnog pijeteta i Republiku Hrvatsku!

2) Kada će vlast shvatiti što je žrtva Vukovara i zašto ih ljudi iz Kolone nisu htjeli pustiti među njih kazavši im: PUSTITE PRVO DA PRODJU HRVATI!
Naravno, tko je mogao i očekivati da će oni pustiti prvo Hrvate, zar ne?

JP

Zagreb, 20. studeni 2013. godine.

IZJAVA KOORDINACIJE BRANITELJSKIH UDRUGA GRADA ZAGREBA
POVODOM DOGAĐANJA U HRVATSKOM VUKOVARU 18.11.2013.
GODINE.

Svim medijima

Cjelokupnoj hrvatskoj javnosti

Je li vas sram zbog vašeg ega?

Je li vas koji ste na vlasti sram, jer niste imali ni snage ni volje priključiti se koloni sjećanja? To nije trebao biti veliki napor poput onoga što ste ga odmah, istoga dana sjećanja, uložili da zajašite javne medije. Na javnoj televiziji govorili ste kako je vaša malenkost i svitica kolona, da je zapravo šteta što su bile dvije kolone. Vama nitko nije branio ući u kolonu sjećanja, to je priječio samo vaš ego! No, vi dobro znate da ste ovoga puta osjetili kako je to biti sam! To su svi vidjeli i u Vukovaru, a posredstvom medija to je vidjela i cijela Hrvatska. O tome svjedoče vaša izobličena lica koja smo jasno vidjeli opet posredstvom medija koje plaćamo. Vi niste imali snage priključiti se, kako Vukovarci kažu, najvećoj koloni sjećanja ikad, jer ste sa svojom bulumenticom (ovo nije deminutiv već količinski zbroj vas) odlučili ne hodati u koloni. U koloni su bili i bolesni, invalidi, stari i što je najljepše, puno mladih. Mi iz kolone sami smo platili svojim novcem taj put u naš Vukovar, a vas su vozili našim.

Vama je bilo ispod časti hodati na začelju te časne kolone, pa pobogu ljudi, valjda to znate, i promet staje dok pogreb ne prođe. U isto vrijeme dragi naši na vlasti, Žene u crnom su u središtu Beograda palile svijeće za opsadom zatočene Vukovarce, a štitila ih je srbijanska policija. Svaka im čast, to je bila hrabrost! Sutradan su došle u Vukovar i bile u društvu onih koji su izgubili najmilije!

Kažete kako je kolonu sjećanja izmanipulirala politika. Ne, dragi naši, vaša politika ju je zablatala. Vi koristite medije kako biste oblatili cijelu kolonu sjećanja u kojoj su bili branitelji, stvoritelji Hrvatske, roditelji poginulih, žrtve iz Domovinskog rata, mnogi domoljubi, iz cijele Hrvatske i inozemstva. Kažu da ih je bilo blizu sto tisuća. Vi, pače, vodite medijski, propagandni, može se reći i specijalni rat u javnim sredstvima informiranja protiv onih koji su bili u koloni sjećanja ove godine u Vukovaru, protiv onih koji su sve što su najvrednije imali ponudili za Hrvatsku.

Nismo vas htjeli razdvajati u vašoj malobrojnosti i debljini obraza, ali premijer se opet potrudio da predvodi u svome samozadovoljavajućem cinizmu te je izjavio da je zabava završila, da su se ekipa i vikači razišli, a tišina se u koloni mogla rezati, a vi birani, izabrali ste gaziti ljudsko dostojanstvo svih sudionika u koloni sjećanja.

Dragi naši birani na vlasti, molimo vas shvatite i prihvatite za ubuduće da kada dolazite na obilježavanja datuma vezanih za stvaranje Hrvatske, datuma koji bolno podsjećaju na žrtvu i patnju, tada niste vi u prvom planu! Mi se tada ne želimo znojiti ili smrzavati slušajući vaše govore, tu želimo biti sabrani na molitvu za našu braću suborce i naše najmilije. Tada ćemo vas uvažavati kao institucije države nad kojom opravdano strepimo.

Možete li vi, tamo gore, to shvatiti!?

Upravni odbor Koordinacije braniteljskih udruga grada Zagreba

Miljenko Bađun, tajnik

Ivica Matošević, predsjednik

mob 0951456109 mob 0991961477

3)

'BRANITELJI NISU OVCE DA IH VODAJU PUSIĆKA I KARAMARKO, NE BUDE LI REFERENDUMA SLIJEDI DRŽAVNI UDAR'

"Odlučili smo se na demokratski način riješiti ovaj problem, a volju naroda gospođa Pusić teško može promijeniti. U slučaju da ne dođe do referenduma to će dovesti do destabilizacije i državnog udara.", istaknuo je naš sugovornik.

Sudeći kazivanju potpredsjednice Vlade i šefice HNS-a pitanje oko kojega su naši vladajući složni je referendum o ćirilici kojega neće biti. U intervjuu za Novi list kazala je kako referendum ne dolazi o obzir jer je naprosto nelogičan. "Manjina iznad 50 posto je valjda većina. Zar ne? Najprije se udarilo na LGBT pa će na Srbe pa tko zna koga sljedećeg. To je apsolutna destrukcija. I potrebno je jasno reći ljudi mi ćemo stati u obranu civilizacijskih dosega hrvatske države. Terora ovakve vrste, uskogrudnosti ovakve vrste, retrogradnosti ovakve vrste je dosta! Ništa od toga!", poručila je Pusić te naglasila kako HDZ stoji iza situacije u Vukovaru.

"Vidim to kao direktan pokušaj iskorištavanja određenih tema za destabilizaciju vlasti. U Vukovaru se na Dan sjećanja dogodila blokada cijele Vlade, na čelu s predsjednicima države, Sabora i Vlade i to od strane stranačke milicije. Bilo je to iskorištavanje Vukovara i njegove žrtve za stranačko politikanstvo. Ako naša poruka je jasna Vlada će nastaviti držati se Ustava i zakona.", izjavila je šefica HNS-a.

Na ove izjave Vesne Pusić reagirao je naš izvor iz Koordinacijsko operativnog tima (KOT-a). Gospođi Pusić poručio je da prouči zakone ostalih država članica Europske unije te da se vrati u vrijeme Račanove Vlade kada se europska granicu za nacionalne manjine od 50 posto ukupnog stanovništva spustila na 30 posto. "Odlučili smo se na demokratski način riješiti ovaj problem, a volju naroda gospođa Pusić teško može promijeniti. U slučaju da ne dođe do referenduma to će dovesti do destabilizacije i državnog udara.", istaknuo je naš sugovornik.

Osvrnuo se i na tvrdnje Vesne Pusić da iza situacije u Gradu heroju stoji HDZ. "Branitelji nisu stado ovaca pa da ih se voda i lamaće kako god tko poželi. Nismo ovce i nećemo dopustiti da nas voda niti Karamarko niti Pusić", objasnio nam je sugovornik.

Na riječi Vesne Pusić danas se nisu željeli osvrutati iz Stožera za obranu hrvatskog Vukovara. "Ona neka se bavi s kim želi kada ljudi tuguju. Stožer ima tri dana tišine i pijeteta i to je sve što ima za reći.", bili su kratki u Stožeru.

•••••••••• Autor: I. M.

•••••••••• Dnevno.hr, 20. studenog 2013.

4)

Gospodine akademiče Josipe!

Uz vašu zahvalnost Stožeru za obranu hrvatskog Vukovara se pridružujem i ja s pjesmom Stožer. Uz poštovanje!

Ivan Bradvica

Stožer

Stožer za obranu Vukovara
novu nadu narodu otvara
dijagnosticiranjem stanja
uz pijetet žrtvi i stradanja.
Hrvatska većina trpi
kako sada tako i prije
od nametnute agresije.
Slobodarsko stanje
narodnog duha
s puno osjetljivog sluha
o nesposobnoj vlasti
i petokolonaša u javnosti
te skrivenih u pripravnosti
valja javno obznaniti
Hrvatsku od parazita obraniti.
Sišu krv i narodno tkivo
sputavaju istinu uživo
javnošću manipuliraju
negativnosti pozitivnim prezentiraju
Zreo je narod i zna
zna kad je vlast kočnica
zna kad je to vlasti namjera
zna narod kad vlast pretjera
zna će narod kako da je otjera.
Imamo vjeru u se i u stožera.

5)

H. HITREC: VUKOVARSKI DNEVNIK (I NOĆNIK)

Portal HKV-a, 20 studenoga 2013

Vukovar, 18. studenoga 2013.

Dva sata ujutro, odnosno unoc 18. studenoga. Mrklina se rasvijetlila na ulazu u Zagreb, u koji ulazim sa zapada, promet vrlo slab. Skrećem iz Savske u Ulicu grada Vukovara, gdje na svakih nekoliko metara plamsa topla vatra

sjećanja na tisuće poginulih Vukovaraca, branitelja i civila, djece i žena, na ubijene prije pada grada i masakrirane poslije sloma, na ranjene izvučene iz bolnice i smaknute, na pet tisuća zarobljenih od kojih su mnogi bačeni mrtvi u neznane jame srbijanskih logora, na silovane Hrvatice, na dvadeset i dvije tisuće prognanih. Na razoreni, nekad bogati i lijepi grad na Dunavu, čiji su se ljudi uspravili i odlučili braniti i sebe i Hrvatsku od srpskoga agresora.

Ostavljam automobil pred Kolodvorom, na prvome peronu vlak za Vukovar, jedan od tri ili više koji su te noći kretali iz Zagreba prema Dunavu, čekaju me

branitelji iz Udruge hrvatskih umjetnika dragovoljaca Domovinskoga rata. U vlaku narod, stari i mladi, žene i muškarci, branitelji i sinovi i kćeri, za pedeset kuna vozit će se do Vukovara, dobiti dva sendviča i žrtvoslovne brošure koje dijeli Ante Beljo u starom baloneru.

Pokraj mene sjedi Grozdana Cvitan, članica spomenute Udruge i dragovoljka, u ratu u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini potom novinarka, o ramenu joj visjele kamere, kazetofoni i kalašnjikov. Tu je i Drago Asić, sadašnji predsjednik Udruge, naslijedio potpisnika ovih redaka, u jeseni 1991. bio na ličkom bojištu jer je i sam Ličanin, dok je meni kao Zagrepčaninu pripala Slavonija te sam se s petnaest ljudi pokušao probiti u opkoljeni Vukovar, ali se taj proboj nikada nije dogodio jer nas je u Vinkovcima zaustavio stari Jastreb, o čemu sam već pisao, kao i o Nuštru koji se održao, a od njega je do Vukovara desetak minuta vlakom. Sada. Te 1991. dalek, nedostižan, sam, u smrtnim mukama.

2.50

Sjećate se onoga filma "U tri i deset za Jumu". E, pa slično, samo ovaj vlak polazi deset minuta prije tri, na vrijeme. Isprva Hrvatske željeznice pokazuju svoje vrline, vlak se kreće **Tuđman** Sjećam se onoga vlaka za Vukovar uoči mirne integracije, kada sam se vozio s Tuđmanom, Vladom i sabornicima među kojima bijah, do razorenoga vukovarskog kolodvora ispred kojega je Franjo održao govor, a dalje nas Srbi nisu puštali da ne vidimo što su učinili gradu. neslućenom brzinom od oko pedeset kilometara na sat, što ljudi organizam jedva može podnijeti. Poslije se popravlja, na sreću. U Vukovaru moram biti što ranije, oko sedam ujutro ako je moguće, imam tamo nekog posla.

Zaspati se ne može. Sjećam se onoga vlaka za Vukovar uoči mirne integracije, kada sam se vozio s Tuđmanom, Vladom i sabornicima među kojima bijah, do razorenoga vukovarskog kolodvora ispred kojega je Franjo

održao govor, a dalje nas Srbi nisu puštali da ne vidimo što su učinili gradu. Fotografirali smo se za uspomenu, mene je slikao slikar Mateš, a onda mi dao aparat s kojim ne znam baratati, pa se poslije ustanovilo da mu fali glava. Na povratku vlak su dočekali u zasjedi još neintegrirani četnici i kamenovali vagone teškim kamenicama, ali je taj vlak očito bio od čvrstoga materijala, prozori su izdržali, nitko nije ozlijeđen.

6.45

U Vukovaru smo, onaj stari kolodvor i dalje stoji razoren, pokraj njega improviziran novi. Već pomalo teče i rijeka onih koji su noć proveli u autobusima iz svih hrvatskih gradova i krajeva, pa se stapa s vlakovnim ljudima, razbuđenim na hladnome vjetru koji piri s Dunava.

Blizu bolnice ljudi iz Stožera već dijele tekst o svemu što se mora znati i još o koječemu, o referendumu za pijetet. Pitam imaju li tekst na ćirilici. Na glavi mi je maskirni šešir nabijen na oči, sijeda brada posve četnička. Na trenutak skidam šešir i smijem se.

Do sedam je zapravo već sve obavljeno, Stožer točno znade kako nasanjati nenarodnu vlast, pa imam

vremena za kratku šetnju uz Dunav po kojemu plove patke i granje, drže se patke hrvatske strane Dunava ne znajući da je i prijeko hrvatsko tlo, koje (još) svojata Srbija. Do velikoga križa pokraj rijeke, gdje molimo za mrtve.

U središtu grada pijem kavu s dr. Valentom s kojim sam bio u dobrim odnosima kada je imao teški posao tajnika HDZ-a, a i sada kada jedan od nas više nije ondje, to jest ja, koji sam u Hrastu. Ali kava je dobra, sjedimo vani na terasi u pola osam ujutro, uopće nije prehladno ni neugodno. Bit će lijep dan. I bio je. U blizini štand, potpisujem se – za referendum.

Čak imam vremena razgledati Muzej u obnovljenom dvorcu Eltz, u čijoj sam unutarnjosti zadnji put bio kao ministar informiranja svršetkom srpnja 1991. i ondje se sastao s Merčepom koji je tada vodio igru, opasnu igru. Bilo je to upravo onoga dana kad su prvi put granatirani Vinkovci, a ja sam se slučajno ili ne toga časa nalazio ondje, na putu za Vukovar.

Odšteta *Koliko bismo mi mladih slikara odgojili da nam Srbija plati ratnu odštetu, koliko znanstvenika, koliko bismo škola izgradili, koliko peljeških mostova i, na kraju krajeva, koliko bismo dugova odjednom isplatili, koliko bi porezi bili manji i kako bismo se lišeni briga mirno razvijali. Ali vraga...* Poslije sam viđao samo slike

razorenoga dvorca, čija je obnova nakon integracije tekla isprva nikako, zatim

sporo, a tek je sada otvoren za javnost željnu vidjeti kako su živjeli grofovi Eltz koji su se ovdje potpuno udomaćili u 18. stoljeću i dali da slika i njih i dvorac i majure osječki slikar Josip Mucke (preglašeno u), dvorski njihov slikar koji, po meni, nikako ne spada u prvu ligu, ali je ostavio dragocjena likovna svjedočanstva o dvorcu i životu podunavskih magnata.

Slike su valjda bili pokupili okupatori i odnijeli ih u Srbiju, a zadnjih godina neke od njih vraćene i restaurirane. Ne znam, velim, je li bilo tako ili su negdje skrivene, ali znam da Srbi od otetog umjetničkoga blaga još nisu vratili devedeset posto niti namjeravaju. Imaju više slika hrvatskih autora od Sanadera i Vidoševića zajedno. Vole ih jer svojih imaju malo, pa čekaju da hrvatske proglase srpskohrvatskim, a na kraju samo srpskim.

Koliko bismo mi mladih slikara odgojili da nam Srbija plati ratnu odštetu, koliko znanstvenika, koliko bismo škola izgradili, koliko peljeških mostova i, na kraju krajeva, koliko bismo dugova odjednom isplatili, koliko bi porezi bili manji i kako bismo se lišeni briga mirno razvijali. Ali vraga...

U tim likovno i novčano zanimljivim mislima izlazim u dvorište dvorca zapaliti cigaretu. Upravo stiže laka konjica, u dvorište zaklonjeno od pogleda naroda – jedan za drugim ulaze četiri kombija puna policajaca, mladi, snažni, dobra izgleda, zabrinuti. Odgojeni na Novom zavjetu "Smogovcima". Oni su valjda interventna pričuva. Inače je već nekoliko stotina policajaca raspoređeno od bolnice do groblja, ukupno oko pet stotina da štite Milanovića, Josipovića i Leku od podivljale ustaške mase koja se upravo okuplja na startnoj crti ispred dvorca Eltz.

10.00

Nekoliko nas s Parnasa vrlo se lukavo pokušava ubaciti u prvih nekoliko stotina ljudi. S povišenoga mjesta vidim da koloni nema kraja, hrvatske zastave, zastave ratnih brigada, zastave gradova, građani u civilu, u svečanim vojnim odorama, u povijesnim gradskim odorama, žene, veća djeca, manja djeca, djeca u policeman. Osobe svjetovne i mladi fratri, starice s lampionima i časne sestre.

Kolona kreće vrlo sporo, desetak minuta malo krene pa se zaustavi. Zatim ipak krene do prvoga zavoja, skreće udesno jer se kroz središte grada ne može. Znak zabrane. Budući da sam na vrlo dobrom mjestu u koloni, makar je i preda mnom već kilometarska, raspitujem se za svoje ljubimce iz aktualne vlasti, gdje su, što rade i kada će se i kako uključiti u kolonu, te kako se stvari razvijaju. Dobivam poruke da ih još nema na ulici. Ne zna se gdje su, no tu su negdje.

U svakom slučaju već se sada raspršila ona pastoralna slika s kojom su došli u Vukovar – oni na čelu kolone, a narod za njima. Sada se vjerojatno kane ubaciti negdje u sredinu, pustiti ljude ispred sebe da se odmaknu, pa da tako

likovno nastanu dvije kolone, a oni će biti na čelu jedne od njih i imati adute za laž o dvije kolone. Treba popunjavati prazan prostor, zbiti redove. Tako i biva, i plan o cijepanju je propao.

Zatim valjda Ranko Ostojić, onako trijezno pametno smišlja novi plan. Ima jedna mala ulica iza bolnice koja se spaja s cestom po kojoj prolazi kolona. Ondje će se ubaciti, nadmudriti Stožer. Ja sam na žalost već daleko naprijed i ne vidim što se događa na tom utoku, javljaju mi da Vlada ima neki problem, na što odgovaram da ona ima puno problema, koliko znam, a ni jedan ne zna riješiti. Pa nije ni ovaj.

Našla se pred problemom petnaestak lampiona i dvadesetak branitelja koji su mirno stajali. Priglupi privremeni i kratkotrajni vladari Hrvatske samo su zijevali, mrštili se i kreveljili, međusobno se došaptavali, grčili zbrčkana lica, cmizdrili od ogorčenja. Strani diplomati su samo gledali Vladu koja ih je tu dovela, a ne zna vladati niti se zna vladati.

11.30

Stotina tisuća ljudi korača u tišini, poneki tiho razgovaraju. Dostojanstvena, dobro odgojena masa, sada rasterećena brige o političkim zvrndalima pretvorila se u pravu Kolonu sjećanja na žrtve, stupa hodočasnički mirno i **Jedinstvo** Mislim, Bože moj, je li ikada itko vidio da se stotinu tisuća ljudi kreće tako skladno, u potpunom jedinstvu, tako pribrano, stotinu tisuća Hrvatica i Hrvata, ni djeca ne zaostaju niti se na njima vidi da im je teško koračati tih osam kilometara i više. smjerno prema Mitnici gdje na policijskoj zgradi nema ni latiničnog ni ćiriličnog natpisa, samo prazan okvir. Policije i kamera posvuda. Maskirni šešir zamjenjujem vunenom kapom jer je hladno na uzvisini pod Vodotornjem.

I mislim, Bože moj, je li ikada itko vidio da se stotinu tisuća ljudi kreće tako skladno, u potpunom jedinstvu, tako pribrano, stotinu tisuća Hrvatica i Hrvata, ni djeca ne zaostaju niti se na njima vidi da im je teško koračati tih osam kilometara i više.

Kolona neznatno zažamori kada se ukažu transparenti uz cestu s tekstovima posvećenim pojedinim članovima Vlade, posve osobne poruke dakle, Bauku, ljubimici Milanki, ljubimcu Milanoviću kojega se podsjeća da su i mlađi od njega bili ratnici, a on podvio rep kada je bilo najteže. Premda ga u koloni nema, jedna žena ga poziva na kavu, s ograde njezina balkona na velikom bijelom papiru ispisane su ćirilicom riječi "Zoki, dođi na kafu". Na kućama hrvatski barjaci, dobro je biti tu u studenom godine Gospodnje 2013.

12.00

Groblje. U potpunoj tišini prvi dio jedne i vječne kolone rasipa se u rukavce, većina ide prema zelenkastom spomeniku u središtu groblja, pali svijeće, križa se i moli, pristižu sve novi, ali još će skoro dva sata proći dok ne stignu i zadnji. Toliko ih je! Misa će početi u jedan sat. Vidim umorne djevojke koje sjedaju na betonske okvire budućih grobova, jedu sendviče, piju sok. Vidim mnoge ljude koji su mi poznati, od Brača do Krašića, od Varaždina do Osijeka, rukujemo se, kratko razgovaramo.

Stajem koso iza postolja s oltarom, toliko da između platnenih panoa vidim barem nešto. Iza mene polje bijelih križeva pobijenih branitelja, ulijevo motrim ulaz u groblje kroz koji i nadalje kuljaju ljudi iz kolone, beskonačan broj. Iz zgrade izlaze bogoslovi, za njima svećenici, na kraju biskupi. Među njima i grkokatolički vladika s onom veličanstvenom kapom careva iz Konstantinopola, a u tu je i dobar moj poznanik Mile Vranešić, župnik u žumberačkoj Stojdragi.

13.00

Misa počinje, a kolona i dalje pristiže. Zadnji će ući nešto prije Podizanja. Propovijed drži biskup Hranić. Za moj ukuspreblando, jer su vremena čupava i Crkva treba govoriti odlučno o zbilji. No tko sam ja da sudim, kao što bi rekao papa Franjo. Negdje između propovijedi i pričesti vidim da Klemm korača specijalnim koracima, gotovo skokovima, projuri udesno od mene i gubim ga iz vida. Zatim se pojavljuje s Gotovinom i Markačem oko kojih je obruč i teško im je prići. I neka je.

Ostaju do kraja mise dobrano udaljeni od postolja.

U međuvremenu opazim da je iza mene časnik u odori predsjedničke garde, povlačim se korak natrag da vidim što piše na zastavi, a piše malim, vertikalno položenim slovima: Ivo Josipović. A gdje je dragi Ivo, pitam oprezno, i ispostavlja se da je dragi Ivo ostavio svoju vojsku na milost i nemilost razularenoj ustaškoj masi od stotinu tisuća te se sa svojih pedesetak najvjernijih vladajućih poljskim putevima spasio preko Ovčare gdje je Pupovac položio vijenac za Hrvate i Srbe, takoreći hrvatskosrpski vijenac.

14.30

Misa je završila, narod odlazi prema Čazminim autobusima do središta grada, do parkirališta gdje ih čekaju autobusi u kojima su stigli u Vukovar, do **Pobjeda** Mediji su u panici isto kao i naredbodavci, lažu i mažu da prikriju velik, golem poraz svojih naredbodavaca koje je Stožer izigrao kao mlade

majmune. Vukovarski branitelji dobili su ovu bitku koja ulazi u povijest. 204. vukovarska brigada slavno je pobijedila bez ispaljenoga metka, vrlo promišljeno i inteligentno, čak elegantno, rekao bih. Kolodvora gdje ih čekaju vlakovi. Naš polazi tek kasno navečer, ubacujemo se zato kao slijepi putnici u autobus jedne zagrebačke postrojbe i to se pokazuje kao dobra odluka jer imaju dogovorenu večeru u Komletincu, čobanac i još ponešto. Jednostavna večera, dragi ljudi.

Na putu prema Zagrebu tehnološka čuda čine čuda, hvatamo što su javili režimski mediji, velim da bih htio i sliku uz ton pa mi doista daju i sliku na velikom zaslonu jednoga od čuda koja u meni kao tehnološkom idiotu i dalje izazivaju strahopoštovanje. Znači, televizije i radiji govore o dvije kolone. O podjeli! Dajem stari primjer s jabukom: ako ju razrežeš nadvoje, onda ju podijeliš. Ako samo oftikariš neznan, pocrnjeli komadić, onda nema govora o podjeli. Tu sto tisuća, tamo samo dvjesto ljudi.

Mediji su u panici isto kao i naredbodavci, lažu i mažu da prikriju velik, golem poraz svojih naredbodavaca koje je Stožer izigrao kao mlade majmune. Vukovarski branitelji dobili su ovu bitku koja ulazi u povijest. 204. vukovarska brigada slavno je pobijedila bez ispaljenoga metka, vrlo promišljeno i inteligentno, čak elegantno, rekao bih. Pobijedila je Kolona sjećanja, pobijedio je hrvatski narod koji se više ne da ni zaplašiti ni prevariti, koji je pokazao aktualnoj vlasti gdje joj je mjesto u ovome trenutku – na začelju kolone.

Nije joj dakle zapriječio da bude dio kolone, dao joj je priliku da pokaže poniznost onih koji bi trebali služiti narodu, ali ti dripci nisu shvatili poruku, niti sa svojim mentalnim sklopom mogu razumjeti što im je rečeno. Pokupili su dnevnicu i pobjegli. Negdje ih je čekao dobar, bogat ručak, ako im i on nije prisjeo. Suze su im curile u juhu jer znaju da moraju otići. Odmah.

Hrvoje Hitrec

6)

Poštovana/i

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara održat će konferenciju za medije, 21.11.2013., u Vukovaru, Trg hrvatskih branitelja 1, u zgradi Doma hrvatskih branitelja.

Početak je u 10:30.

LP

SOHV

Odjel medijskih odnosa 098 995 4734